

WYROK Z DNIA 13 PAŹDZIERNIKA 2009 R.
SNO 75/09

Przewodniczący: sędzia SN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Zbigniew Hajn, Teresa Flemming-Kulesza.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Apelacyjnego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 28 września 2009 r. sprawy sędziego Sądu Okręgowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego wniesionych na niekorzyść obwinionego, od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 15 czerwca 2009 r., sygn. akt (...)

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sędzia Sądu Okręgowego został obwiniony o to, że: „w okresie od 1 marca 2006 r. do 31 lipca 2008 r., orzekając w III Wydziale Cywilno-Rodzinnym Sądu Okręgowego, rażąco uchybił przepisom art. 329 i 387 § 2 k.p.c. w zakresie terminowego sporządzania uzasadnień wyroków w 51 sprawach o następujących sygnaturach, w których nastąpiło przekroczenie ustawowego terminu:

III C 2131/05, III C 1159/06, III C 4250/05, III C 3313/05, III C 3420/05, III C 2127/05, III C 3946/04, III C 3602/04, III C 2124/05, III C 3214/05, III C 2217/05, III C 4255/05, III C 2331/05, III C 2449/05, III C 4399/05, III C 4063/05, III C 3507/04, III C 140/06, III C 786/05, III C 113/06, III C 452/06, III C 1203/05, III C 1093/06, III C 1343/06, III C 4068/05, III C 2530/03, III Ca 147/06, III Ca 216/06, III Ca 303/06, III Ca 279/06, III Ca 222/06, III C 683/06, III C 2367/06, III C 1827/06, III C 1793/06, III C 2567/05, III C 1772/06, III C 95/07, III C 2588/02, III C 4628/05, III Ca 313/07, III C 1000/08, III C 1637/07, III C 3253/06, III C 2600/07, III C 3099/07, III C 21/08, III C 261/08, III C 3311/07, III C 1333/07, III Ca 433/07,

to jest o dopuszczenie się przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych”.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 15 czerwca 2009 r., sygn. akt ASD (...), sędziego Sądu Okręgowego uznał za winnego:

- 1) „popelnienia zarzucanego mu przewinienia służbowego z tym, że na podstawie art. 108 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U.

Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w odniesieniu do spraw o sygn. akt: III C 2131/05, III C 2127/05, III C 2124/05, III C 3602/04, III C 2217/05 i III C 4255/05, postępowanie umorzył w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej;

2) co do pozostałej części zarzutu, skazując obwinionego na podstawie art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia;

3) kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa”.

Odwołanie od tego wyroku co do pkt. 2, na niekorzyść obwinionego wnieśli Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego oraz Minister Sprawiedliwości.

Rzecznik, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczenia o karze polegającą na wymierzeniu obwinionemu na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. kary dyscyplinarnej upomnienia, będącą wynikiem nieuwzględnienia w sposób właściwy stopnia jego zawinienia oraz wagi popełnionego przez obwinionego przewinienia.

Skarżący, na podstawie tak podniesionego zarzutu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 poprzez wymierzenie kary dyscyplinarnej – nagany – na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono m. in., że ustalone przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny okoliczności łagodzące (por. s. 15 uzasadnienia), nie uzasadniają orzeczonej kary upomnienia. W ocenie rzecznika dyscyplinarnego kara ta razi swą niewspółmiernością co do stopnia zawinienia obwinionego, jeśli zważy się, iż jest on doświadczonym sędzią, był też uprzednio karany tą samą karą za podobne przewinienie, zaś opóźnienia w sporządzaniu uzasadnień nie miały charakteru jednostkowego, ale był to stan permanentny. Natomiast brak należytego nadzoru ze strony przełożonych w zakresie nierównomiernego obciążenia sędziów w żadnym stopniu nie miał wpływu na orzeczoną karę upomnienia.

Z kolei w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości również sformułowano podobny zarzut skierowany do pkt. 2 zaskarżonego wyroku i jego autor również wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 i wymierzenie na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. kary dyscyplinarnej nagany. Skarżący w uzasadnieniu odwołania w znacznej części podzielił wywody Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w zakresie prawidłowości orzeczenia o karze, jednakże, zaakcentował, że *sąd meriti* przecenił okoliczność o obciążeniu referatu obwinionego w sposób nadmierny, a skoro stan ten wystąpił, to według oceny skarżącego był konsekwencją tego, że obwiniony nie dbał o ten odcinek pracy. Ponadto skarżący zauważył też, że obwiniony w 2004 roku był karany dyscyplinarnie za podobny czyn.

Te ostatnie okoliczności powodują, że orzeczona kara – upomnienia – nie czyni zadość jej społecznemu oddziaływaniu, zaś w ocenie skarżącego karą adekwatną będzie kara nagany.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje:

Oba odwołania nie są zasadne. Zważywszy na podobną argumentację autorów odwołań, Sąd Najwyższy uznał za celowe łączne odniesienie się do wywodów skarżących. Podniesione w odwołaniach okoliczności przemawiające za celowością zmiany zaskarżonego wyroku w pkt. 2 przez orzeczenie kary nagany Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze, i tym okolicznościom nadał odpowiedni stopień, mający na względzie całokształt okoliczności czynu obwinionego (m. in. sprawne prowadzenie spraw, wysoki merytoryczny poziom uzasadnień orzeczeń, stąd niewielka ilość środków zaskarżenia wnoszonych przez strony). Poza sporem jest, że ustalone trafnie okoliczności łagodzące mają zdecydowaną przewagę nad okolicznościami obciążającymi, dlatego też Sąd Najwyższy podzielając trafność dokonanego rozstrzygnięcia w przedmiocie wymierzonej obwinionemu kary dyscyplinarnej w postaci upomnienia, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 133 u.s.p.